

ORONGONG

říjen 2007

obsah:

kouček tajných zpráv

Tajemný Dům

zpěvník

pikantnosti

co se psalo

před lety

podzimniny

...

časopis oddílů

ORONGO a HESPERIA

ORONGONG

editorial...

vítám Vás u nového čísla našeho časopisu. Dneska, stejně jako minule, je toho spoustu ke čtení, tak hurá do toho. Orongong schránka přinesla první příspěvek, sice kraťoučký, ale i ten se počítá. Takže pište, piště, ať je příště zas co číst..

KEMPA

Hádankář od Mandelinky

Jak složíš čtyři trojúhelníky z 6 sírek?

Poznejte Svého Vedoucího

Máme tu dalšího pana tajemného, tentokrát je to velmi velmi snadné, no uvidíme, koho řeknete. Vy, co jste nestihli odpovědět na minulého člověka, máte ještě čas do konce října, ale pak už ne.

Kulturní tip: Křivokláni 2007

O víkendu 13. a 14. října se na hradě Křivoklátě koná tradiční KŘIVOKLÁNÍ – mezinárodní festival šermu, hudby, divadla a letos i tance. Čekají vás ukázky středověkých řemesel, jarmark, taverna, čajovna a věštírna a navíc můžete jet z Prahy parním vlakem. Takže pokud vám nevadí davy lidí a chcete si udělat pěkný víkend, možná se tam spolu potkáme.

ORONG 2 NG

Krkonoše 14-16.9

V pátek jsme se sešli v 16.00 na Černém Mostě a asi po hodině už v autobuse jedeme směr Krkonoše. Cestou měl problémy jen Tkanička s kapacitou svého močového měchýře, ale jinak jsme cestu v pohodě zvládli. Ve Špindlerově Mlýně jsme museli dojet do kempu a postavit stany. Večer jsme si ještě dali večeři a šli spát.

Ráno jsme se rozdělili na uklízečičky a vyšli uklízet do různých koutů Krkonoš. Já s Tkaničkou jsme se přidali k místním a vyjeli autobusem na Špindlerovu boudu. Odtud jsme se vydali s poloprázdným Lišákovým batohem a já samozřejmě bez jakéhokoliv průkazu polskou stranou Krkonoš. Šli jsme mlhou, jen občas bylo možné něco zahlédnout, také dost foukalo. Dál jsme to brali nad oběma polskými ledovcovými jezery Mali a Wielki Staw. Až na hranici a k Luční boudě. Tam jsme si dali něco z vlastních

zásob, ale také jsme s velkým štěstím našli kovovou padesátikorunu a tu jsme utratili za místní koláč. Dál jsme šli údolím Bílého Labe a okolo chaty u téže bystřiny došli s plnými pytlíky odpadků až do kempu. V kempu pak bylo promítání o Národním Parku a pak po večeři jsme udělali i oheň a nakonec se šlo spát.

V neděli jsme stávali pozdě a po snídani a sbalení jsme se šli jen cournout okolo Bílého Labe. Po návratu do kempu a obědu už jsme šli na autobus, který nás znovu odvezl na Černý Most.

Methan

LUCERNA

program pro dívčí oddíl HESPERIA
ŘÍJEN 2007

Máme tu říjen a oddílová činnost se pomalu začíná rozjíždět z jako vždy chaotického začátku roku do nějakého normálnějšího stavu. Přišlo nám letos vcelku dost nových holčin (a ještě mám jednu slíbenou), z čehož mám velkou radost, protože se tak půjdou podnikat i věci, které by s pět a půl člověkem nešly. Stejně tak zatím všichni (krom několika výjimek, styďte se) máte zatím výbornou docházku, za což máte u mně malou pochvalu (velká bude, až budou mít všichni Stovkaře, tak). Jen tak dál.

K plánu činnosti, nepřehlédněte několik (asi dvě) nových akcí, o které by byla škoda přijít.

3.10. Oddílovka tuta

6.10. Výprava s Kátou, zatím se ke mně žádné podrobné informace nedostaly, ale na oddílovce je určitě dostanete

10.10. Schůzka vodníková, půjdeme do bazénu na Olšance, takže s sebou plavky, ručník, 170Kč (100 je záloha na zámek)

10.9. Družinovka Taškentská, družiny 16-18h, Světlušky 16-17:30, vede Myše

20.10. Batika v 7D, pozvánky rozdány, už netřeba nic dodávat

24.10. Družinovka Taškentská, družiny 16-18h, Světlušky 16-17:30, vede Janča

25.-28.10. PODZIMNINY do Českosaského Švýcarska, informace najdete v samostatném článku

31.10. Družinovka Taškentská, družiny 16-18h, Světlušky 16-17:30, vede Ifka

7.11. Oddílovka, pro všechny 16:00 – 18:00 v Sedmidomkách, nezapomeňte oddílová trička (novačky jednobarevné, tmavě modré tričko) a zpěvníky, vede Káťa

Pozor, pozor: dobrovolná akce pro Světlušky a Chorošky!

20.11. půjdeme na Maškarní Bál, který pořádá „kolegyně“ Myška z 92. střediska Šípů. Rozhodněte se, zda se chcete účastnit (doporučuji) a hlase se Ifce nebo Kátě.

PODZIMNINY

Protože ještě není najisto rozhodnuto, zda pojedeme hromadnou nebo vlastněautobusní dopravou, není známa ani přesná hodina a místo srazu, ale nebojte, vše se dozvíte jak jen to bude možné.

Cena: 850Kč, zahrnuje dopravu, bydlení a jídlo od.....

S sebou: věci na vícedenní výpravu, karimatku a spacák, **boty na přezutí** do tělocvičny (ideálně tenisky), **teplé oblečení** na výlety (vždy je možnost sněhu): šálu, rukavice, čepici, zimní bundu, starší kalhoty (na výpravy nepovolujeme tepláky kvůli návštěvě kulturních památek), teplý svetr, **batůžek** na jednodenní výpravu, nůž, baterku, pláštěnku, láhev na pití, sáček na svačinu, pevné kotníkové boty (ne sněhule), **lžiči, hrnek na pití**, oblečení na převlečení do tělocvičny, spodní prádlo, 5x ponožky (i teplé), hygienické potřeby (hřeben, mýdlo, ručník, kartáček na zuby a pasta), 100Kč kapesné, **kopii kartičku zdravotní pojišťovny**, zpěvníky. Všechny věci si označte svými osobními čísly, abyste je nepoztráceli !!!!!

pozn.: dopravou se pojedje hromadnou

PIKANTNOSTI Úklid Krkonoš

Újmy na zdraví: snad dokonce žádné, jenom některým byla snad trochu zima..

Neovědění zážitky: krásné místo, kam se na výpravu jen tak nedostaneme, bohužel lákavě vypadající akvapark je neskutečně drahý, někteří si zklamání vynahrazují koupáním v řece, blbneme na dětském hřišti, zvláště Nezmar na vražedném kolotoči, lijeme

po sobě pitnou vodu z Bílého Labe, Opice a Hřebík se předhánějí v prolézání kdejakého křoví při hledání odpadků (takových flašek..), největší kuriozitu našel Nezmar (odměrný válec) a vyhrává videokazetu, možná budeme mít na zimu ježečka, Methy si konečně zahrál v Mafii a nebyť důvtipné Mandelinky, byl by vyvraždil s tajným komplicem Hřebíkem celé městečko Palermo

Zdolaná místa: Špindlerův mlýn a okolí

Hlášky: Tkanička cestou autobusem už od Prahy: „A už tam budem?“ (*zoufale*)

Stopař si nemůže vybrat, kterou činnost bude dělat, tak je skloubí dohromady: "Půjdu běžet."

PLÁN AKCÍ NA ŘÍJEN 2007

6.10. Rallye Kadislavka 17. ročník- 154. výprava

7.10. Brigáda v 7domkách - vede Jarda

Povinná pro borce z družin, roverskou družinu Lenoši a nepovinná pro Vlčata. Sraz v 9:00 (přesně) v Sedmidomkách. Konec v 14:30. Budeme likvidovat zeleň na zahradě, nařežeme dřevo a celou klubovnu poklidíme. S sebou pracovní oblečení, rukavice a pracovní náčiní, např. srp, pila (ideálně elektrická nebo motorová), atd.

11.10. schůzka - Vlčata + nováčci v Taškentu od 16:00 do 17:30

Medvědi a Rysi v 7D, Káňata v Taškentu od 17:00 do 19:00

17.10. schůzka - Vlčata + nováčci v Taškentu od 16:00 do 17:30

Medvědi a Káňata v 7D, Rysi v Taškentu od 17:00 do 19:00

25.-28.10. Podzimniny – informace v samostatném článku

1.11. Oddílovka

Vlčata + nováčci sraz v Taškentu v 16:00 potom půjdeme společně do Sedmidomků, kde bude od 16:15 do 17:45 schůzka.

Družiny od 17:00 do 19:00 v 7D.

Všichni s sebou oddílová trika(kdo nemá oddílové, necht' si vezme černé) a samozřejmě povinné věci na schůzku

Od 16.00 je každý čtvrtek v Sedmidomkách tzv. „ZATÁPĚNÍ“, kde si můžete plnit nováčkovskou, Stezku ptačích mužů, psát kroniku, vyrábět svou placku na nástěnku, . . .

- Bazárek - Bazárek - Bazárek - Bazárek -

A je to tady 7.11. v 18:00 (po oddílovce) v 7domkách proběhne již 2. ročník bazárku. Přineste tedy vše co se vám doma kupí (ať je to oblečení, knihy, učebnice nebo táborové vybavení) nalepte na to cenovky a vyražte do 7domků. Že nemáte nic na prodej či výměnu? Nevadí přijďte se podívat jistě si pořídíte super model na letošní plesovou sezónu.

Kdo by i tak zvažoval příchod, tak mohu prozradit že na závěr vás čeká perlička - **promítání fotek** z naší cesty po **Chile**.

Dešťá

ORONGO 6 NG

Koutek tajných zpráv

Nějakým zapříčiněním osudu jsem zapoměla dát do minulého čísla nápovědu. Měla znít „barvy“. Takže jak to mělo být:

Co se nám v textu nejvíc opakuje... čísla a ovoce.

číslo	ovoce	barva	písmeno
3	borůvky	m o d r á	D
3	oříšky	h n ě d á	Ě
3	jahody	č e r v e n á	R
3	meruňky	o r a n ž o v á	A
4	meloun	č e r v e n á	V

atd...

Prozatím skončíme se složitými šiframi a vrhneme se na ty nejuplněnější základy šifrování. Možná tu nebude tak zábavné (eh), ale jistě prospěšné, protože kdo se nevyzná v základech, je naprosto ztracen v něčem složitějším. Navíc můj nápovědník se výborně hodí pro plnění Nováčkovských, což bylo také mým záměrem.

Zpráva **Hildegarda** (to je dívčí jméno, kdyby někdo nevěděl)

1) Různé druhy hadovek, šneků a zamotaníc

H D E R D → H D → E R → D
 I L G A A → Ī → L̄ → Ġ → Ā → Ā

H L E A D
 I D G R A

A R D A
 G H I
 E D L

H D L A E
 A I R D G

H D E R D
 L I A G A

ORONG 7 NG

2) Různé obpísmeny: ob1, ob2 nezačínající zprávou, a rozdělení do slov

H S I P L X D J E B G O A H R U D M A

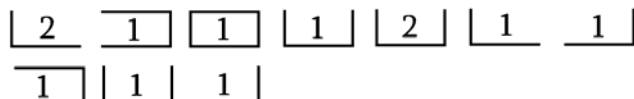
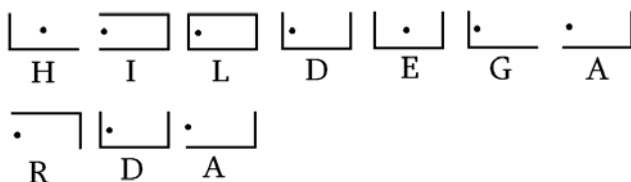
H S I P L X D J E B G O A H R U D M A

L H S I I P T L X G D J V E B Y G O N A H B R U F D I M A

H S I P L X D J E B G O A H R U D M A

3) Mřížka, tvar tabulky a pozice písmena ukazuje tečka nebo pořadí čísla 1, 2, 3

A B C	D E F	G H Ch
I J K	L M N	O P Q
R S T	U V W	X Y Z

4) Různé přesmyčky: od středu a od krajů

Tak to by pro dnešek stačilo, šifrovací pokračování příště

ŘÍJNOVÉ TÉMA: JAK JSEM ZÍSKAL/A SVOJÍ PŘEZDÍVKU, MÁM NĚJAKOU JINOU JINDE A JAK SE MI LÍBÍ:

LIŠÁK: Když jsem před 22 lety přišel do oddílu, byl jsem prostě Pavel nebo ten brácha Měsíčka. Byly sice pokusy odvodit přezdívku od přezdívky mé sestry, tak jak se to úspěšně praktikovalo dříve i později u jiných (např. Šíp → Párátko, Mravenec → Junior, Komár → Waltr). Ale *Sluníčko* prostě znělo divně. Iniciativu převzal Ted. Byl jsem nejmenší v oddíle, takovej střízlík a tak mne furt nutil být *Kuřetem*. Tak to se nelíbilo zase mně. V televizi šel tou dobou seriál Šéfkuchař Kuřátko, a tak to zkoušel ukrýt do *Kuchaře*. Spása přišla od Vika na jarninách 1986 v Jilemnici. Při nějaké hře jsem prý prokázal výborný zrak a tak mne navrhnul přezdívku *Lišák*. Jinak mezi orientáky se mi říká *Skaut* a na gymnáziu mi říkali *Indián*.

HŘEBÍK: Svou přezdívku jsem dostal na mém třetím táboře. Začalo to tím že jsme šli pracovat do lesa dávat pryč plot kolem stromů.

Asi po půl hodině možná víc tak jsem přecházel menší hromadu prken a najedno jsem si skrz botu bodnul rezavý hřebík pud palec do nohy, nebylo to nic příjemného ale dalo se to vydržet no a když mi to Dešťa zalepila a vydezinfikovala tak jsme šly zpátky a potom na mně začal Lišák volat Hřebíku no a potom se to řeklo na sněmu a bylo to hotový.

MYŠKA: Tak jestli čekáte nějaký napínavý a dramatický příběh, asi vás zklamou. Sice jsem zvyklá odpovídat na podobné otázky něčím jakože „to je dlouhá historie..“, skutečnost je však prostá. Jako malá Světluška jsem byla takové malé tiché nenápadné nic, no a vlastně už není moc co víc dodat.

Během let mi bylo říkáno různými odvozeninami jako třeba Myšáku (ani nevíte, jak se plete s „Lišáku“), Krysa (tak mi říkala jednu dobu Čapulka), Krysa (Chroust a spol) a Potkan (už ani nevím kdo). Slyším na kde co, skoro i víc, než na vlastní jméno. Nejnovější modifikaci jsem vytvořila já a je to ona „Myše“, jak se občas podepisuji. To je z geniální knihy Růže pro Algernon, kterou tímžto všem vřele doporučuji.

Mimooddílové přezdívky moc nemám, jeden čas mi pár lidí říkalo Čarodějka, ale to je starý příběh a dlouhá historie..

DEŠŤA: To jsme takhle jednou (chodila jsem do oddílu asi 3 měsíce) v srpnu roku 1991 vyrazily na 3 denní výpravu na Slapy. Počasí bylo výborné, tráva vysoká, navíc jsme spaly ve stohu – seno, slámu a především klíšťata jsme si pak vytahovaly celou neděli. Ihned jsem se stala rekordmankou s cca 10 klíšťaty a navíc na koho jsem koukla, tomu jsem nějaké taky našla. Už to vypadalo že mě Klíště nemine, ale kdysi už nějaké Klíště bylo, tedy to byla nuda. Padly další návrhy jako Indulona (výborný krém používaný na odstraňování klíšťat případně k natírání bot). Pak se nám počasí trochu zkazilo, my nastoupily do přeplněného autobusu na cestu domů. Venku lilo jako z konve a my se mačkali na schůdkách od autobusu, pohnout se nemohli, zábava žádná, žízeň veliká. Tak jsme začaly strkat ruce těsněm dveří ven na dešť. No, a to je vlastně všechno, inteligent si domyslí jak jsem k přezdínce přišla.

Téma na listopad: **Jak si představujete prožít naprosto ideální den, povoleny jsou i „nemožnosti“ jako výlety do vesmíru nebo v čase, prostě máte neomezené možnosti.**

LIŠÁKOVY PLKY

Co mi udělalo v poslední době v oddíle největší radost? Na první schůzce jsem se dozvěděl, jak Methan, Šnek a Luisa s Lotkou po táboře vyrazili na putování Šumavou. Jen tak, nikdo je nenutil, žádný vedoucí nic neorganizoval. Že by se roverská činnost opravdu rozjžděla? A není to akce ojedinělá. Ve větším počtu vyrazí naši starší i o prodlouženém víkendu v září na Kokořínsko. Jen tak dál. Někteří z vás ji možná už četli, ale ostatním by se mohla na cestách hodit. Myslím „roverskou bibli“ – knihu Miroslava Nevrlého – Karpatské hry.

Třináct her, které hraje člověk jen sám se sebou a díky kterým může prožít lepší život. Prokládají povídky o rumunských Karpatech z doby, kdy je autor téměř kompletně procestoval. Tahle knížka snad nemůže nezasáhnout nikoho, kdo se kdy octnul v přírodě s batohem na zádech a jen na svých nohách.

<http://www.kolemjdouci.cz/knizky/karpatsk.htm>

V patnácti letech mne nadchla, tak snad osloví i vás. A třeba si kromě ukázky vyžádáte i pokračování.

DODATEK NAPSÁN V PÁTEK 28.9.:

Roveři nakonec víkendové putování zrušili, venku bylo hnusně. No vskutku lilo, ale také občas bylo zbarvené listí stromů osvětlováno sluncem babího léta. Není lepší vyjet a aspoň to zkusit, a v nejhorším se vrátit? Jak říkával Omyl: nejsou lepší zážitky než s oddílem někde pořádně zmoknout. Třeba po přečtení následujících řádků bude přistě větší vůle.

HRA NA POUTNÍKA S LEHKÝM SRDCEM

Jediní lidé, kteří nikdy nezbloudí, jsou tibetští a mongolští lámové, kteří celý život bez ustání putují nesmírnými rozlohami vysoké Asie. Jdou stále z místa na místo, a nemajíce domova, nemohou k němu ztratit cestu a zbloudit, nemajíce cíle, nemohou sejit z cesty a minout ho. Jdou lehce, všude šťastni, všude svobodni.
(Lady Evelyn E. Sloocková, cestovatelka, 1881)

Tvář mi žhne rozčilením, bratříčku, popsat první hru je nejdůležitější, ale i nejtěžší! Nezbytné. Bez jejího pochopení budou tvoje cesty marným plahočením a další čtení mařením času. Popsat hru na poutníka s lehkým srdcem, lehkými střevíci, lehkým rancem. Ranečkem. Nejkrásnější hru.

Je dobré začít hrát již v mládí. Ne v dětství, kdy bolí nohy a jedinou vzpomínkou na cesty je zmrzlinař, ale v mládí. V čase, kdy duše je otevřená a dychtivá. Svět jí prochází jako letní světlo kostelním oknem: barevně a jásavě. Trvale. Navždy. Duše je schopna okouzlení a kolena jsou ještě pružná. Tělo je kůň a duše jezdec a ve slunečním vichru nad nimi dosud neporazitelně vlaje korouhev lehkomyšlnosti!

Vídám občas i u nás takové poutníky. Mladé a krásné. Jasnohrivé štíhlé dívky se záplatami na kalhotách v podobě srdcí, obrácená srdce pak připomínají jejich zadečky. Vedle nich se klátí mladíci podobní princům Haraldům Krásnovlasým. Bezstarostní, dvoumetroví, s pletenou brašnou na rameni. V ní nemají téměř nic. Pod paží deku a na bosých nohou sandály. Závist jim jejich lehkost! Jdou. Kam? Kde budou spát a co budou jíst? Lehké duše! To jsou praví poutníci.

Ale nejen oni. I jiní poutníci chodí po zemi. Tisíce roků. Lidé je v různých dobách a různých světadílech nazývají různě. Tuláci, poutníci, pobudové, proroci, výletníci, vandráci, světci, luffáci, pocestní, darmošlapové, potulní kazatelé, krajánci, cestovatelé, turisté (žertovné slovo!), čundráci, objevitelé, trempové, lámové. Jdou z místa na místo. Nejoprávněnější nemají domov, ostatní se ho po čas putování vzdávají. Někteří se jim obdivují, jiní jimi pohrdají. Mohamedáni se za ně modlí, mohamedánům se přiči marné trmácení, litují cestovatele i jejich nohy unavené a rozedřené vyprahlými skalami. Sedí doma, za horkých odpolední spí, pokoušejí vodní dýmky, čaj pijí, slunečnicová semínka louskají. Proč ne? I to je krásné. Ale málo zasloužené, můj sametový bratříčku! Je nutné se napřed dny plahočit, čím déle, tím lip. Teprve pak dostane hloubku a smysl krása tichých odpolední, úplného spočinutí, kdy praskot slunečnic je jediným znamením času. Poutník, který kdysi vyšel z města Tarsu, říkal, že je dobré mnohé vyzkoušet a nejlepšího se přidržet. Nikde se nedá víc zakusit než na cestách bez domova. Dobré i zlé. Poznání je smyslem cest.

Zdálo by se, že dnes již není možno svobodně putovat. Že zmizela doba vandráků, krajánků, potulných mnichů a zarostly cesty ke stohům, podél mlýnských náhonů, do klášterních zahrad. Touha po volném tažení krajem ale zůstala, objevilo se cosi jiného. Zpitvořeného. Krásného i hrozného. Turistika. Samo to slovo znamená málo, je stejně bezobsažné jako slovo svět. TOUR - francouzsky cesta kolem něčeho, obejití, obeplutí, oblétnutí. Procházka i vycházka, projížďka i vyjížďka. Také věž, otáčka, obrat, kolo, obvod,

objem, okruh, obrys, povaha, přičesek, pořadí, obratný kousek. Břicháč, pořez, tlouštítk. Mnoho významů, mnoho je i touristik i turistů. Dlouhá řada od těch, na kterých leží duch tíže, mamonu a nesvobody, až po lehkohé ptáčky.

Ty první nelituj. Svůj žernov si sami ještě platí: prodali svou neschopnost se o sebe postarat cestovním kancelářím. Nešťastníci! Trest si odpykávají ihned, jak to má být. Je s nimi létáno světem v kovových bednách a vteřiny je pohánějí od hotelu k letišti. Jiní cestují v plovoucích mořských bednách, nuznější si přivodují opruzeniny ve vedrem rozpálených autokarech. Jedno mají společné: vracejí se domů z nezasloužených cest velmi neosvěženi, s pocitem, jako by smíchali lahodnou snídaní, oběd a večeři v jedné kádi a břechku naráz vypili. Odvážnější břicháči - turisté usedají do vlastních, většinou výbušnými a páchnoucími motory poháněných strojů. Duch tíže pak na nich sedí od začátku do konce. Hory nad nimi svítí ve slunci, lesy na úbočích se převalují ve vonných větrech jako mořské louky, ale mamě lákají, asfalt připoutává a stahuje k zemi. To nejsou praví poutníci, podfídili se hmotě. Pánové s tlustými lýtky a chlupatými podkolenkami patří již ke královské třídě turistů. Těžkých poutníků. S velkými batohy hřbetolamy procházejí přírodou, nezřídka i hornatou, velmi bytelně a zajištěně. Bydlí v chatách, srdnatější ve stanech stálých táborů. Milují spolky sobě rovných, hlaholí a společně loví turistické odznaky, plakety, diplomy, uznání. Jsou soli turistické země. Udržují poutnické povědomí, sčítají míle uchozené po ztuha naplánovaných trasách, jejich počty kamsi nesmyslně hlásí a lesy pomalovávají tisíce barevnými čtverečky, čím hustěji, tím lépe. Ti s nejchlupatějšími podkolenkami jsou i držitelé výkonnostních tříd, ano, i Mistry turistického sportu!

Přicházejí vodní turisté, cyklisté, horolezci. Nádherní poutníci, ale nemohou jít všude. Duch sice silně a volně vane, ale tělo je připoutáno k vodám a loďkám, silnicím a obručím, skalám a provazům. Nejsou lehci, vím to, patřil jsem mezi ně. Cestovatelské, přírodovědecké a velehorské expedice již dnes nejsou putováním. Tuny železa, povinností, jídel a odpovědností znemožňují lehkost a radost. Mnoho druhů turistů jsem vynechal! Vždyť dosud platí slova staříckého Ireneae ze Smyrny, že "Bůh zajisté není tak chud, aby každému poutníkovi nemohl propůjčit jeho vlastní duši". Nalézt vlastní pojetí, smysl a radost.

A proto budu, bratříčku, psát jen o nejlehčích poutnících. O šlechtě, často zchudlé a divoké, mezi turisty. O ptácích mezi poutníky. O těch, kteří ještě dnes jsou schopni se vydat na cestu do neznámých hor a lesů jen s tím, co unesou, bez obav, jak skončí den a jaké budou příští. Putují ve slunci i dešti buď o samotě, nebo ve společenství, lehce, bez starostí. Chudoba - největší svoboda. Podávají si tak ruce s dávnými bratry, kteří v umbrijském slunci, thébských píscích nebo tibetských větrech chodili jen s čistou myslí, žebračkou miskou a provazem kolem beder. Je to prastaré vábení. Již před tisíciletími se pro něj vydávali lidé do pouští, nejsvobodnějších a nejchudších krajů. Staroegyptský papyrus říká, co je tam čekalo: "Poutník jde pouští a chléb a vodu si nese na rameni jako osel své břímě. Obratle jeho zad jsou ohnuty a jeho nápojem je páchnoucí voda".

U nás nelze chodit do pouští, ti, o kterých budu psát, chodí do lesů a hor. Puťák, vandr, čundr, taková cesta může mít i jiná jména. Tlupa chlapců a dívek. Většinu krajů projdou jen jednou. Těžko říci, je-li to dobré nebo špatné, ale nerozmělnuje jim to první, nejostřejší dojem a nezažijí zklamání při návratu. Kam dojdou, tam ulehnou, kde se jim líbí, tam se zdrží. Co najdou, to snědí, stany většinou nenosí. Mnoho lidí by taková existenční nejistota hubila, ale jim prospívá. Nejistota uchovává duševní pružnost a jas. Nevědí dne ani hodiny, nemocemi málo trpí, zmoknou-li, uschnou, je to jednoduché. Jsou odkázáni sami na sebe a

jejich pýchou je rovnováha mezi mnohadenní soběstačností a co nejlehčí tornou. Dodává to sebevědomí a poutníci se mohou odvážit i do odlehlých krajů, kam tíha a pohodlí, mlsnost a opatrnost jiné turisty nepustí. Obtížné je ale smířit soběstačnost s lehkostí, dlouho se tomu nutno učit! Je to ale nezbytné, protože jenom při lehké torně může duše opustit tělo a poletovat nad ním ve větru a v radosti, která je smyslem lehkých, dalekých cest. Komu není dána, nadarmo vláčí tělo po horských lesích! Duch nejlépe létá po horách, když je ruksak tak lehký, že ho uneseš na jednom rameni. Toho je ale těžké dosáhnout. Hory jsou vysoké, lesy hluboké, k lidem daleko a tělo je neskromný kůň: ve dne musí jít a v noci se chce zahrát.

Mnoho užitečných vlastností tříbí taková letní putování. Skromnost. Nezávislost. Vytrvalost. Překonání strachu, skleslosti těla i ducha. Úctu k zemi i domorodcům. Poznání kraje tak důkladné, jako když mravenec tykadly hmatá. Při putování se nádherně zpomalí čas, rozloží se na okamžiky, žiješ po tu dobu v jiných rozměrech. Z jedenácti měsíců roku si nepamatuješ ani desetinu toho, cos prožil za jediný měsíc letní cesty. Celoroční plytkosti a jejich trpasličí dny se propadají do studny zapominání, ale plnost času několika letních týdnů putování zůstává, léta z tebe vyzafuje. Oněch jedenáct trpasličích měsíců není úplně zmarněných, lze je trávit nad mapami. Jako z čarovných ořechů z nich vyvstávají kraje, do kterých obrátíš kroky příští léto.

Tvář mi dosud žhne. Stále se mně zdá, že krásu lehkého putování popisují jen matně a vlažně. Že tě nenadchne blažená představa takové cesty. Zbývá poslední, nejvyšší karta. Víš, co je na lehkých cestách nejpojnější, bratříčku? Svoboda! Uchvacující proud svobody od sladkého jitrního nadechnutí, hlubokého, až slastně zabolí v klíčních jamkách, po večerní usínání, které zalehne bezvládné tělo jako teplé huňaté zvíře. Jen cesta ti dá svobodu, lehkonožý ptáčku.

Neznámé pohoří. Sedíš na holém hřebeni, pofukuje stříbrnými smilkami. Tchořím krokem se blíží karpatský večer. Tmavě a nepozorovaně. Tíše. Dokola pod tebou jen sedmihradské lesy, oko se nikde nezachytí. Z hor stékají zelené prameny hřbetů a hřbítků, samota je úplná. Jsou taková pohoří. Kam se vydáš? Nikde pro tebe není předem uchystáno lože, není objednáno jídlo. A přece se vždycky vyspíš a ani hlady nezahyneš. Na kterou stranu půjdeš? Můžeš jít kamkoli, jsi svobodný. Do severních dolin a odtud dál k říčním proudům, oblázkovým břehům Bukoviny. Nebo do jižních roklí a jimi daleko k pelyňkovým pastviskům valašských rovin. Nebo k východu až tam, kde hory už padají na moldavskou stranu. Všude to bude nádherné, takové, jaké si to uděláš. Máš strach z neznáma, ale i křišťálovou jistotu, že domov máš všude. Zabloudit nemůžeš, všechno nosíš s sebou, kam dojdeš, tam je tvůj cíl. Stříbrně pofukuje, oko se nikde nezachytí. Z cizích lesů vane chlad, kdesi v nich je tvoje dnešní lože, je tam i voda, které se napiješ. Všude čeká neznámé. Dlouho bys seděl ve smilce s kamenem pod zády, ale je nutno se rozhodnout, večeru tmavne kožich. Vstaneš, jako zvíře chytáš vítr nozdrami. Pak přijde okamžik svobody, který nelze zaplatit, přiletí jako šíp. Náhle víš, kam půjdeš.

Neznámo před tebou, neznámo za tebou, vstříc ti běží jen tchoří tlapy noci. Sladká, nebeská vteřina svobody!

Miroslav Nevrlý – Karpatské hry

CO SE PSALO PŘED LETY

V dalším díle seriálu vám nabízím Páročův rozhořčený článek nad zničením jeho legendární lakrosky. Pálka to byla vskutku historická, ale hrát s ní myslím moc nešlo. Teda alespoň házet a kvedlat.

NEZNALI HODNOTU LEDEN 1988 – CESTA – ČASOPIS ODDÍLU CARIBOO

Je to už hodně dávno, co proběhla ona legendární chvíle, kdy jsem se stal majitelem dřevěné lakrosové hole. Podle dostupných pramenů ji sestrojil vedoucí jednoho turistického oddílu Andílek, na jedné z výprav na Starou Huť. Snad si svou zapomněl doma, a tak si prostě „udřevil“ novou. Na této výpravě jsem tenkrát ještě nebyl. Drok, bývalý člen našeho oddílu, který odešel před dvěma lety, se stal druhým majitelem této lakrosky. No a potom proběhla ona, všemi, i mnou již zapomenutá chvíle, ale to je už dávno ... Stal jsem se třetím majitelem! Lakroska byla celá ze dřeva, vyrobená z rozdvojené větve patrně listnatého stromu. Měřila 77.5 cm, rukojeť měla necelých 9 cm a vážila (i s výpletem) 0.11 kg. Konce rozdvojené větve byly svázané technickou páskou a tvořily tak „hlavu“ lakrosky. Legendární, pěkná raketa, prostě skvost. Přestože jsem ji nevyrobil já, byl jsem na ni hrdý a dodnes neznám lepší. V roce 1985 na táboře Slunce na ni omylem (když se vracel z bedny zpět na zem) odložil nohu Mik. Tuto chvíli pak už navždy připomínala dřevěná dlaha, ovinutá technickou páskou. Ale i to už bylo dříve. Píše se rok 1987, nebo lépe řečeno se psal rok 1987. Od těch dávných časů se toho mnoho změnilo. I Mik ztratil úctu k mé lakrosce a jakoby geometrickou řadou vzrůstal počet závistivců, se svými odporně duralovými „lakroskami“. A přišel den, který asi na lakrosce zanechá největší stopy – 13.12.1987 – neděle ...

Vánoční besídka se připravuje již od rána. Vše probíhá vzhledem k minulým letům celkem hladce. Stromeček zasadili do stojanu Omyl a Padouch č. 2, nevím, nechápu jak se jim to mohlo povést, a to ještě ve chvíli, kdy jsem u toho přestal asistovat – to mi nejde do hlavy. Pak se vše z klubovny přenáší do sálu Dietky. Je po čtrnácté hodině. Hodiny odbyly druhou i v bytě Padoucha č. 1 a Padoucha č.3 – konečně odbyly asi i u nás doma. Lakroska, kterou jsem přinesl na scénku je s ostatními věcmi v šatně. Ještě včera mi Padouch č. 1 telefonoval, ať ji nezapomenu ... Vánoční besídka roku 1987 začíná!

Běží, běží, běží, stále probíhají scénky, písničky, legrace, sladkosti, soutěže, program ... stop! Zde se podíváme do zákulisí. Je asi tak 16.45 hodin středoevropského času. V šatně si rychle bereme věci pro scénku. Úvodní Hejkalův proslov a pak už s Padouchem č.3 vbíháme jako býk do arény. První část naší scénky proběhla podle scénáře – býk se proměnil v sanitku a odváží Padoucha č.2 do zákulisí. Bude následovat část druhá „Z historie lakrosu“. Mě bylo řečeno, že jako budeme hrát a Šiška to bude pískat a pak nás za nečestnou hru vyloučí ... a vono datel. Vbíháme na hřiště a začínáme hrát. Šiška píská a vhaduje, hraje se dál – držím svou dřevěnou lakroskou – držím naposledy v celku svou laktosovou pátku – svou legendární lakrosku! Nezadržitelně se blíží ona druhá legendární chvíle, která

... P r á á s k ... Chvilka ticha a pak se z
 hlediště ozývá jásot, smích a zuřivý
 potlesk. Podívám se pod sebe – hlava bez
 těla, tělíčko bez hlavy a mezitím ještě třetí
 kus klacku. Tak proto ta scénka „z historie
 lakrosu“! Tři kusy, které ještě před pěti
 vteřinami tvořily onu historickou památku
 tiše snášely tuto nespravedlivou pokoru.
 Zvedl jsem je nad hlavu a usmál se ...
 V šatně jsem už neodložil mého dobrého
 starého přítele – dřevěnou laktosovou
 pátku, který se mnou procestoval
 nejrůznější kouty naší vlasti a který byl
 svědkem tolika oddílových událostí, ale
 jenom „tři klacky“. Přímou obviňuji
 Padoucha č.1, který byl jistě hlavním
 organizátorem a podporoval celou akci a

Padoucha č.2, Píďu, který sám lakrosku
 zlomil při hře přes koleno. Nepřímou pak
 obviňuji Padoucha č.3, Štaflíka, který měl
 zajisté stejně velkou vinu. Jediného koho
 obhajují, je moje stará dřevěná – tři kusy.
 Tito tři Padouši se svými syntetickými
 lakroskami z duralu zavinili zničení tohoto
 historického památníku a to bezhlavě,
 zaslepeně a očima zalitými slávou, kterou
 za ten čin jistě sklídí ... A tak mne může
 napadnout jediná otázka:

ZNALI HODNOTU?

Pozn. Díky všem restauračním možnostem
 a obnovovacím úpravám bude tato
 lakroska opět připravena na jarní sezonu.

Párátko

ZPĚVNÍK

Podobenství o náramcích / Švartnový náramky

A E A E A E A E

Jestlipak zpívali zpěváci smělí, arabský píšťaly jestlipak zněly,

D G D A E A E

zdali si všimli tam ve víru doby, co matkám a milenkám zápěstí zdobí:

A E A E

švartnový náramky jak smůla černý.

Před časem na stráni seděli tepci, na srdcích orvaní, ve tvářích hebcí,
 vsadili kabáty i nový džíny, kdo za zlaté prodá ty náramky z hlíny,
 švartnový náramky jak smůla černý.

Matky i milenky s důvěrou vstaly, synové zemřeli, milenci spali
 a ženy, když vstoupili do prázdných lóží, zlatníkům skoupily veškerý zboží,
 švartnový náramky jak smůla černý.

ZPĚVNÍK

Oregon

autor: Pacifik

Emi G Emi

1. Kdo vyhnal tě tam na cestu dalekou - touha žít, touha žít,

G Emi

kdo zbouřil ti dům a pravdu staletou - touha žít, touha žít,

Ami Emi

těžko se ti dejchá v těsným ovzduší,

Ami H7

že máš hlad a žízeň, to nikdo netuší,

Emi G Emi

kdo přes pláně hnal tvůj osamělej vůz - touha žít, touha žít.

C D G Emi

R: Oregon, Oregon, slyšíš, jak v dálce bije zvon,

C D Emi

Oregon, Oregon, slyšíš ho znít.

2. Kdo pár cajků tvých pod plachty naložil - touha žít, touha žít,

kdo studenou zbraň ti k lici přiložil - touha žít, touha žít,

na týhleť cestě jen dvě možnosti máš:

buď to někde chcípnout, anebo držet stráž,

kdo vysnil ti zem a odvahu ti dal - touha žít, touha žít.

R:

3. Kdo vést bude pluh, až půdu zakrojí - touha žít, touha žít,

kdo zavolá den a úly vyrojí - touha žít, touha žít,

člověk se drápe až někam k nebi blíž,

dostává rány, a přesto leze výš,

hledej svůj sen, ať sílu neztratí touha žít, touha žít.

R:

R: Oregon, Oregon, nesmíš tu stát jak uschlej strom,

Oregon, Oregon, dál musíš jít.

Dešť'a

Pikantnosti z výpravy na keltské oppidum

Újmy na zdraví: Ifka Ivanovátí, Ta'uldu bolí krček, Při hře Na viry Ká'fa hází své bezvládné infikované tělo volným pádem do spadaneho listí; Kukla si to žuchla na zem, když dělala kotoul přes závoru, když se však oklepala z pádu, vesele chtěla pokračovat dál v akci, Vedoucí dostali pořádnou nakládačku od ostatních při hře Král vysílá své vojsko

Nevšední zážitky: Orongáčů jelo opravdu velmi mnoho; Ta'ulda nám ukazuje horolezecké hříčky; Bára se přepila, a tak se rozhodla zbývajících $\frac{3}{4}$ litru vody vyhodit rovnou i s fľaškou do údolíčka; Orongáči a Hesperky vytvořili mašinku spojením se uzlovačkami; Novačky Anička a Bára bez potíží ušli danou trasu, U keltského oppida se můžeme kochat již jen kamennými mohylkami; Starší borkyně a statečná Vlčata si sjeli obrovský sráz;

Zdolaná místa: Zbraslav, Vrané, keltské oppidum (bohužel již zakopané) Závist

Hlášky: Při hře na komáry: „Bzzz, pích!“

Moudrá rada na závěr: Než si sednete, vždy se nejdřív podívejte kam si sedáte. Nemuselo by se Vám to vyplatit.

Ifka²⁰⁰⁷

Tajemný Dům KAPITOLA VI. Nešťastné setkání

Jane nakoukla dovnitř. V domě byla tma, jenom ze salonku, kde jsme popíjeli čaj, vycházelo světlo. Jane si dodala odvahy a vešla dovnitř. Došla skoro až do salonku, když vtom si všimla, že ten zvuk vydává starý gramofon. Zrychlila krok, ale někdo jí v poslední chvíli chytil za ruku.

Byl to pan Suchánek, byl velmi zděšený a říkal „Nechod' tam, zabije tě, ona je tady.“

„Kdo je tady, kdo mě zabije, a kdo tam vůbec je? Nikoho jsem neviděla.“
Suchánek potichu zavedl Jane do místnosti v prvním patře a teprve pak jí odpověděl na smršť otázek.

„Já ji viděl, vídám ji každých dvacet let. Nejdřív se mi zjeví a pak se to stane.“
Suchánek se odmlčel a po chvíli pokračoval. „Pokaždé má v ruce fotku svých rodičů, které tak milovala a snaží se mi něco říct, ale já jí nerozumím, vypadá tak zoufale a já jí nemohu pomoci...“

V té době se Janiny kamarádi vydali nahoru do postelí. Ulehli jsme a já už skoro usínal, když se v ložnici ochladilo. Zachumlal jsem se do deky a usnul.

„...mám pocit, že za ty vraždy můžu já.“ Jane se na něho koukla a nebyla schopná slova. „Musíme něco udělat!“ vypadlo z ní nakonec. Vzali kroniku a nalistovali rok, kdy Lena zemřela. Zaujal je článek vystřižený z novin, ve kterém se psalo:

Po záhadném zmizení Leny Rasplové, které oznámila její tetička paní Králová, jsme vyslechli sousedy. Ti nám řekli, že mezi nimi byly pořád nějaké neshody. A prý ten den, co Lena zmizela, viděli, jak paní Králová vede svou neteř do domu Rasplových, Potom ještě dva dny slyšali podivné vzlykání, ale mysleli si, že to jenom paní Králová Leně zase něco vyčítá.

Žádný ze sousedů by se prý nedivil, kdyby Lena pro její chování od paní Králové utekla. Zanedlouho poté našli paní Královou doma zavražděnou.

Jane si ještě několikrát přečetla článek a najednou vykřikla: „ona ji zabila!“ Když si všimla výrazu v Suchánkově obličejí, začala vysvětlovat, jak na to přišla. „Nezdá se vám divné, že potom, co paní Králová oznámila zmizení Leny, ji našli zavražděnou u sebe doma?“ ...“Musíme tam hned jet!“

V domě zatím ostatní spokojeně podřimovali, najednou se z půdy začaly ozývat strašné rány. Všechny to probudilo. V ložnici nastala panika. „Co to je?!“ zařvala vyděšeně Karin. Odpovědi se už nedočkala, protože k ranám se přidal dětský pláč. Všichni vzali nohy na ramena a zastavili se až na zahradě, kde zjistili, že nejsou všichni. „Kde je David?!“

Vtom přijela Jane s panem Suchánkem. Jane se hned ptala, co dělají venku a jestli je všechno v pořádku. Všichni skoro současně odpověděli. „nevíme, kde je David!“. Jane se hned rozeběhla do domu, ale bylo už pozdě. Našla Davida ve své posteli, ale už nedýchal...

...KONEC...

Luisa, Lotka, Zuza, Maru

ORONGONG – Říjen 2007, časopis oddílů ORONGO a HESPERIA
na tomto čísle se podíleli: Myška, Kamza, Lišák, Hřebík, Methan, Dešťa, Ifka,
Luisa, Lotka, Zuza, Maru, Mandelinka

Cena: 5Kč, pro přispěvatele ZDARMA. Náklad: cca 45 výtisků